

Neden bir yerel kilisenin üyesi olmak zorundayım?

“**Kilise**” dediğimiz zaman, *‘insanların haftanın belli bir gününde bir araya gelmeleri için toplanılan yer’* anlamında düşünmüyoruz —elbette insanlar belirli bir günde toplanmak üzere kiliseye giderler.

Kilise, imanlı insanlar için ara sıra gelmeleri gereken bir yer olmaktan öte, düzenli katılım için adanmış insanların bir araya geldiği topluluktur.

Kilise, birbirimize bağımlı olduğumuzu bilerek toplandığımız bir yerdir —*bu anlamda kilise bir bina değil bir bedendir.*

İmanlı kimseler hem bu bağımlılığı devam ettirmek hem de geliştirmek için —*bir binada, ayrılmış bir yerde*— toplanırlar. Bir binada toplanan bu *beden*, birbirlerine ihtiyacı olduğunu görerek ruhsal yaşamlarını bu şekilde sürdürme ihtiyacı ile toplanırlar.

Mesih imanı ile aynı umutta ve aynı sevgide bir araya gelen imanlılar birbirleri ile ruhsal paydaşlık içinde olmayı arzularlar. İman kişisel bir adım olsa da, bir toplulukla yaşanarak iman gelişir. Çünkü dünya Tanrısal yaşamı, imanlıların birliktelik ve paydaşlığından görüp tanıyacaktır:

I.Yuhanna 3:14 Biz kardeşleri sevdiğimiz için ölümden yaşama geçtiğimizi biliyoruz. Sevmeyen ölümden kalır.

Ölümden yaşama geçmiş bir halk olduğumuz, kilisede paydaşlığımızla güçlendikçe, kilise aracılığı ile dünyanın gözüne bu şekilde görünür olacaktır:

Yuhanna 13:34 Size yeni bir buyruk veriyorum: Birbirinizi sevin. Sizi sevdiğim gibi siz de birbirinizi sevin. 35 Birbirinize sevginiz olursa, herkes bununla benim öğrencilerim olduğunuzu anlayacaktır (I.Yuhanna 4:20).

Paydaşlıkta güçlenmek, Tanrı’dan ve Tanrı Sözü’den beslenmekle el ele gider:

İbraniler 10:24 Birbirimizi sevgi ve iyi işler için nasıl gayrete getirebileceğimizi düşünelim. 25 Bazılarının alıştığı gibi, bir araya gelmekten vazgeçmeyelim; o günün yaklaştığını gördükçe birbirimizi daha da çok yüreklendirelim.

Tanrı ile ve Tanrı halkı ile olan paydaşlığımız, bizleri dünya önünde Kelami bir duruş ile Mesihsel bir tanık yaşamı için hazırlar.

I.Petrus 2:9 Ama siz seçilmiş soy, Kral’ın kâhinleri, kutsal ulus, Tanrı’nın öz halkısınız. Sizi karanlıktan şaşılma ışığına çağıran Tanrı’nın erdemlerini duyurmak için seçildiniz.

Bu ayetteki *“soy, ulus, halk”* şeklindeki ifadelerin burada Tanrı için ayrılmış bir *topluluğa* işaret ettiğine dikkat ediniz. *“Kilise”* fiziki bir bina çağrıştırmakla beraber; farklı dillerden, farklı uluslardan (I.Krallar 8:41-43, Romalılar 16:26) ama ortak imanda birleşmiş insanların oluşturduğu bir topluluktur (Efesliler 2:19 krş. Efesliler 2:20-22):

I.Petrus 2:5 **O sizi diri taşlar olarak ruhsal bir tapınağın yapımında kullansın.** Böylelikle, İsa Mesih aracılığıyla Tanrı'nın beğenisini kazanan ruhsal kurbanlar sunmak üzere kutsal bir kâhinler topluluğu olursunuz.

Böylece “*Kilise*” dediğimiz zaman Mesih'in yeryüzündeki ruhani bedeni aklımıza geliyor. Mesih'e iman edenler olarak, bizler bir araya gelip tapındığımızda, Tanrı'ya hizmet edip dünyaya tanıklık sunduğumuzda, sonsuz yaşamın bir ön tadını dünyaya göstermiş oluyoruz.

Kilise sadece kendi üyeleri için var olan bir dernek değildir. Kutsal Yazılar dünyayı ve Mesih'siz insanı karanlık olarak tanımlar (Yuhanna 1:5). Öyleyse elçisel öğretiyeye sadık bir kilisenin üyesi olmakla dünyaya aydınlanış, esenlik, şifa ve kurtuluşun getiren Mesih'in eli ve sözü gibi bir bütünün parçası oluyoruz.

Pentekost Günü vaftiz olan kişiler için “*kendilerini elçilerin öğretilerine, paydaşlığa, ekmek bölmeye ve duaya adadılar*” ifadesine dikkat edin (Elçilerin İşleri 2:42). Demek ki, vaftizimiz (imanımız ve tövbemiz), bizi *Kutsal Yazılar'ın ne öğrettiği bilgisinde ilerlemeye, paydaşlığa, ekmek bölmeye (Rabbin Sofrası Sakramenti) ve duaya* davet ediyor. Bu davetten beslenen hizmet, tanıklık ve yardımlaşma, dünyaya Mesih'in esenliğini, şifasını ve bereketlerini taşımamıza yardım etmektedir.

Elçilerin İşleri 2:42 ayeti vaftiz olmuş kimseleri (2:38-41) “*Bunlar kendilerini elçilerin öğretilerine, paydaşlığa, ekmek bölmeye ve duaya adadılar*” diye tarif etmesine rağmen; belki bazıları bir kişinin duaya adanmış olmasını, kişinin tek başına yaşadığı bir eylem olarak da düşünebilirler. Ancak “*paydaşlık*” vaftizli bir Hristiyanın diğer iman kardeşleri ile yaşadığı bir durumdur. “*Ekmek bölmek*” ise Hristiyan bir kişinin kendisinin yapacağı bir eylem değil, kilisenin yetkisi altında olan bir şeydir. Doğal olarak kilise yaşamında paydaşlık da ekmek bölmek de dua ile yapılan bir şey olduğundan, bu ayeti “*vaftiz olan bu kimseler kendilerini kilise yaşamına adadılar*” diye yorumlamak hiç de yanlış olmaz.

Bu anlamda yerel bir kilisenin parçası olmak, sevinci birlikte tattığınız, sıkıntıyı birlikte taşıdığınız ve birlikte bilgelikte ilerlediğiniz ve hem bereketlenip hem de başkalarına bereket olduğunuz bir büyük bir ailenin parçası olmaktır.

“*Kutsal, Evrensel, Elçisel*” tek kilisenin parçası olmak, elçisel öğretiyeye sadık bir yerel kilisenin üyesi olmakla mümkündür. I.Timoteyus 3:14-15 ayetlerinde kilise için “*Tanrı'nın evi*” denildiği gibi, “*yaşayan Tanrı'nın kilisesi*” şeklindeki ifade, bizlere nasıl bir ayrıcalık tanınmış olduğunu anlamamıza yardım ediyor. Yani elçisel öğretiyeye sadık bir yerel kiliseye üye olmakla, Tanrı'nın ev halkına dahil olduğumuzu iyi anlamamız gerekir. Vahiy Kitap'ında (21:2) kilise için kullanılan “*Yeni Yeruşalim, Gelin*” şeklindeki tanımlamalar, yerel bir kiliseye üye olmakla, *Mesih'in gününde* nasıl bir yücelik ve berekete paydaş olacağımızı anlamamıza yardım eder. Diğer yandan yerel bir kilisenin parçası olmakla, *Mesih'in günündeki* kiliseyi şimdiden tatmaya başlarız (krş. Vahiy 7:9).

Tanrı Oğlu Kurtarıcı Rab Mesih'in kanı pahasına (Elçilerin İşleri 20:28) satın alınmış olan kilisenin bir parçası olmak, Kutsal Ruh ve Kutsal Yazılar'ın desteği ile cennetin (sonsuz yaşamın) bu dünyadaki birer büyükelçisi gibi devam edebilmek için, yerel kilise bizi donatır (Vahiy 5:11,

Hoşya 1:10). Yerel bir kilisenin üyesi olmakla, yerin bütün halklarından ve bütün dillerinden elçisel imanda birleşmiş olan diğerleriyle birleşmiş oluruz. Böylece Tanrı'nın ilgisi, merhameti, bağışlaması, koruma ve kutsaması altında olan yerel kilise (Efesliler 4:11-16), aynı zamanda Mesih'teki bereketleri tattığımız, günahların affını ve kurtuluşumuzu tecrübe ettiğimiz bir yerdir. Tanrı ile olan kişisel paydaşlığımızın sonucu olarak, Tanrı'nın ev halkı ile olan paydaşlığımız bizi imanda ve sevgide güçlendirir ve bütün bunlar bizi sonsuz hayata hazırlar.